

ПѢСНЬ СТЕПЕНЕЙ, рѣа.

Ѧ Поманѣ, гдѣи, дѣда ѿ всю крѡтостъ ѣгѡ:

Ѣ ѡкъ клѡтъа гдѣви, ѡбѣщѡа бгѡ ѡкъвлю:

Г ѡще внидѡ въз селѣнїе дѡмѡ моегѡ, ѡлѣ възидѡ на ѡдрѡ постѣли моеѡ:

Д ѡще дамъ сѡнѡ ѡчїма моїма, ѡ вѣждама моїма дреманїе, ѡ покѡѡ скранїама моїма:

Ѥ дѡндеже ѡбръщѡ мѣсто гдѣви, селѣнїе бгѡ ѡкъвлю.

Ѧ Сѣ, слышахомъ ѡ во ѣвфрѡдѣ, ѡбрътѡхомъ ѡ въз полѡхъ дѡбръавы:

З внидемъ въз селѣнїа ѣгѡ, поклонїмъ на мѣсто, ѡдѣже стоѡстѣ нѡзѣ ѣгѡ.

И Воскрѣнѣ, гдѣи, въз покѡѡ твоѡ, ты ѡ кївѡтъа сѣынїи твоѡѡ.

Д Сщѣнницы твоѡ ѡблекѡтъа прѡвдою, ѡ прѡбенїи твоѡ възрѡдѡютъа.

Т Дѣда радѣ раба твоегѡ, не ѡвратѣ лицѣ помѡзаннагѡ твоегѡ.

Ѧ Клѡтъа гдѣ дѣдѡ ѡстїнною, ѡ не ѡвѣржетъа ѣѡ: ѡ плодѡ чрѣва твоегѡ помаждѡ на престѡлѣ твоѡмъ.

Ѣ ѡще сохранѡтъа сынове твоѡ завѣтъа моѡ ѡ свндѣнїа моѡ сїѡ, ѡмже наѡчѡ ѡ, ѡ сынове ѡхъ до вѣка сѡдѡтъа на престѡлѣ твоѡмъ.

Г ѡкъ ѡзвѣра гдѣ сїѡна, ѡзвѡли ѡ въз жнлїце себѣ.

Д Сѣѡ покѡѡ моѡ во вѣкѡ вѣка, здѣ вселюсѡ, ѡкъ ѡзвѡлїхъ ѡ.

Ѥ Ловїтѡвѡ ѣгѡ блгѡвлѡмѡ блгѡвлѡ, нїщыа ѣгѡ насыщѡ хлѣбы:

Ѧ сщѣннїкѡ ѣгѡ ѡблекѡ во спнїе, ѡ прѡбенїи ѣгѡ радѡстїю възрѡдѡютъа.

З Тамѡ възрѡщѡ рѡгѡ дѡвѡви, ѡгѡтѡвахъ свѣтїлнїкѡ помѡзанномѡ моемѡ.

Ἡ Βραγὴ ἐγὼ ὠβελικὺ ἐτῶδομζ, на нѣмз же процвѣтѣтъз сѣѣина
моѡ.